

Práger István

1920-ban született Kassán.

Vegyésmérnöki oklevelét 1942-ben szerezte, száma: 196.

Kezdetben a textiliparban tevékenykedett, 1952-ig textilipari vállalatoknál, később ipari központokban dolgozott. Társzerzőként egy szabadalmat és egy újítást dolgozott ki, mindkettőt alkalmazták. 1948-tól az ipari központokban az anyaggyártási osztályokat vezette. 1949-ben az Ipari Minisztérium miniszteri biztosaként anilinfesték gazdálkodás országos irányításával bízta meg, majd kinevezték a minisztérium Anyaggyártási főosztályára osztályvezető-helyettesnek. Tervezési munkák mellett a textilipar szénellátásának biztosítása volt a fő feladata. 1952-ben áthelyezték a BME Gyakorlati Kémia tanszékére adjunktusnak. Az oktatás kutatás mellett tanszékvezető-helyettesi feladatokat is ellátott. Textiltechnológiai és víztechnológiai területen végzett kutató munkát. 1956-ban a Kémiai Technológia tanszékre került, ahol víztechnológiai gyakorlatot vezetett a szükséges ismeretek rövid előadásával egybekötve. 1962-től főállású munkahelye a Nehézipari Minisztérium Műszaki Fejlesztési Főosztálya volt. 1975-ig műszaki-gazdasági tanácsos, osztályvezető-helyettes volt, és K+F vonatkozásban a tárca egészségének képviselője volt. Tagja volt a Peremartoni Vegyipari Vállalat és a Nehézvegyipari Kutató Intézet felügyelő bizottságának. 1975-től a MTA Tudományszervezési csoportjának igazgatóhelyetteseként dolgozott. 1980-ban ment nyugdíjba

Munkássága elismeréseként többször kapott Nehézipar Kiváló Dolgozója kitüntetést, nyugdíjazásakor a Munka Érdemrend Ezüst fokozata kitüntetést kapta.

Az Egyetem Tanácsa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.